

ΠΩΣ ΑΓΚΑΛΙΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΦΙΛΟΥΝ ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΤΗΣ ΘΡΟΝΗΣ

(Ένα διανοηματολόγο άρθρο της Μαϊτζ Έβανς, το οποίο χαριτωμένου απ' έλθους τούς «αστέρες» της «Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγιερ», για τις ερωτικές σκηνές των διασημοτέρων Δέν Ζουάν του κινηματογράφου)

Θέλετε να μάθετε πώς αγκαλιάζουν μιά γυναίκα οι μεγαλύτεροι γόητες του Χόλλυγουντ; Θέλετε να μάθετε με ποιόν τρόπο φιλούν; Διαβάστε τις παρακάτω εντυπώσεις μου. Τις έγραψα ένα απόγευμα στη βίλλα μου, για να διασκεδάσω τη μοναξιά μου και να περάσω ευχάριστα την ώρα μου.

"Ας αρχίσω από τόν Ραμόν Νοβάρο. Ο Ραμόν είναι ο καλύτερος κι' ο πιο πιστός φίλος μου. Πώς θα μπορούσε ποτέ να ξεχάσω την καλωσύνη και την συμπάθεια που μου έδειξε, όταν άρχισα να κάνω τα πρώτα βηματά μου στον κινηματογράφο; Ο πρώτος ρόλος μου στην ιδιόμορφη, όπως θα θημάστε, ήταν ο ρόλος της νεαρής ηρωίδας στο «Γιού Ραγιά», στον όμοιο πρωταγωνιστούσε ο Νοβάρο. Καταλαβαίνετε του Ραγιά, στον όμοιο πρωταγωνιστούσε ο Νοβάρο. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο ήμουν ταραχμένη στο πλάι του περιήμου αυτό καλλιτέχνη. Είχα πάθει ένα αφάνταστο «ερώς»; Μ' έφοβιζαν τα πάντα: το σπέρμα του σπυρίδι, οι σανάδελφοί μου, τ' άναρθρητα μηχανήματα, ο απρόσδοτος σπυρίδι, οι μηχανικοί, οι δυο λόγια ο δόκιμος της δουλειάς μας. Ο Ραμόν κατάλαβε από την πρώτη στιγμή τη συγχίση μου.

"Ήρθε λοιπόν κοντά μου, μ' έπιασε από το χέρι και με κούταξε βαθειά στα μάτια με τ' άθρα και παιδικά μάτια του. "Α! Ήταν τόσο χαριτωμένος, τόσο δεικτικός!" Έκρινε την ώρα τα ξεχάσω όλα, και τους φόβους μου και την ταραχή μου και το «εσπυρίδι» και δέν έβλεπα κανένα άλλο μπροστά μου παρά μόνο τόν Ραμόν. Νόμισα ότι είχα στεινοποιηθεί σ' ένα έρημο μέρος, κι' έτσι δέν δυσκολεύτηκα διόλου στο εγύρισμα του ρόλου μου. Την ίδια εμπιστοσύνη έννοιασε κι' όταν ο Ραμόν σέ μια ερωτική σκηνή του φιλμ με πήρε απαλά στην αγκαλιά του. Ήταν τόσο τρυφερός, τόσο παιδικός, τόσο νόστιμος! Είχα την έντυπωση ότι δρισκόμουν στην αγκαλιά ενός κελιού φίλου μου, με τόν όμοιο είχα περάσει μαζί τού παιδικά μας χρόνια. Γι' αυτό ακριβώς δέν διέσπασα διόλου νά τόν φίλω στο στόμα από την πρώτη στιγμή! Ο Ραμόν στην αρχή, για να μη με κάνει νά πάθω πάλι κανένα «ερώς», άπέφυγε νά με φίληση στο χέλι. Με φίλησε λίγο πού κάτω από το στόμα, κρυβόντας μάλιστα αυτό τού φίλι με τού κεφάλι του. "Όταν είδεν όμως ότι δέν τόν... φοβόμουν, χαμογέλασε με άφελεια και κίλησε στο χέλι του σά δικά μου με μιά τρυφερότητα πού θα μού είναι άξεχαστη! Τού φίλι τού Ραμόν Νοβάρο δέν είναι βίαια, παράφορο, παθητικό. "Έχει όλη τη δροσιά κι' όλη τη χάρη του φίλου ενός άβουου νέου που άγαλιέται τη φίλη του με την ψυχή του κι' όχι με τις αισθήσεις...

"Όσο για τού άγκάλιασμά του, δέν ύπάρχει στον κόσμο πού άμορφη άγκάλια από την γλυκεια άγκάλια του Ραμόν Νοβάρο. Θά μπορούσα να πώ ότι είνε μιά άγκάλια για τά έρωτα. Μιά φλογερή γυνάικα, πού μόνον τρυφερή. Δέν θά την συγκινοποίησε... "Ένα κορίτσι όμως, πού τρέμει από τή συγκινησιού του κι' είνε έτοιμο νά κλάη, δρισκει στην άγκάλια τού Ραμόν ένα καταργίιο και μιά εμπιστοσύνη δίχως όρια. Γι' αυτό άλλως τ έλα τά κορίτσια τού Νέου Κόρμου (δέν ξερω τίποτα για τά κορίτσια τού Παλίου) είνε τρελλά ερωτευμένα μαζί του. Ο Ραμόν είνε ο ιδεώδης έρωστής της πρώτης άγάτης.

"Από ιδιότητες τώρα, έχει μερικώς πού παράξενες. Τού άρέσει να χιδεινή διαρκώς τά μαλλιά της άκαμπμένους του σέ κάθε ερωτική σκηνή τού φιλμ. Προσέζει όσόνό και δέν της χαλάει ποτέ τού γένεσμα. "Βσκεπα, είνε τόσο αισθηματικός, ώστε πολλές φορές ξερωτιέται και προσθέτει δικά του ερωτικά λόγια σιά λόγια πού έχει τού «ερωτή»; "Αντί όμως νά καταστροφή τή σκηνή, όπως θα νομίσετε, την κάνει πού άμορφη, πού άληθινή, πού τρυφερή. Τέλος, τρελλώνεται για τά κόκκινα τριαντάφυλλα. "Όσον καιρό εμφανίζομαι τού «Γινό τού Μαγαμαμί, πού έφρονε κάθε μέρα στο «εσπυρίδι» μιά μεγάλη άνθοδόχη από τά άνθησετα μεξικανικά τριαντάφυλλα της βίλλας του. Τό ίδιο έκανε και στη Γκόρετα Γκόρμπο, όταν εγυώρισε μαζί της τη «Μάτα Χάρι». Ο Ραμόν Νοβάρο είνε ο πού άφοσιώμενος φίλος μου. Τού εμπιστεύομαι

με θάρρος όλα τά μυστικά μου...

***

Τελείως διαφορετικός τύπος έρωστού είνε ο Κλάρκ Γκράιμλ, με τόν όμοιο έπαιξα μαζί στο «Νικητή». Ο Κλάρκ είνε, από τους «αστέρες» πού ξερω, ο λιγότερο ήθοσιος απ' όλους μου ν' άνεβαιή στο πρόσωπό μου. Θεέ μου! Πόσο ήμουν ταραχμένη έκανε να ξεχάσω τού ρόλο μου. "Α! διόλογο ότι αυτή τη φορά έρωστούς! Τά χέρι του ήσαν σκληρά, νευρώδη, άτσάλια. Τό άγκάλιασμά του ήταν παράφορο, άπότομο, εγωιστικός! Τότε μόνο κατάλαβα γιατί άπάντο στα δικά μου. Όύτε με ρώτησε καθόλου ν' αυτό τού φίλι μού σιμένα, ώστε για μιά στιγμή νόμισα ότι ήταν σ' άληθεια ερωτευμένος μαζί μου! "Ο Κλάρκ δέν είνε διόλου ήθοσιος. Πάισει σ'όσονό άπόσ ξη, με τη μεγαλύτερη απλότητα. Κάθε ερωτική σκηνή του σπυρίδι είνε ύποδειγματική για τή φρυσιότητα της και τού άληθιού πάθος της. Δέν διστάζει και δέν ύποχωρεί μπροστά σ'ε κανένα έκτασιο. Λυγάζει τά πάντα με τή θέλησή του. Είνε ο τύπος τού καταργίου.

Τό περίεργον είνε τώρα ότι έχει τή ιδιότητα να μην άνιχη πού τού στόμα του. "Υποθέτει κανείς ότι δέν ξέρει να κάνει μιά ερωτική έξιμοιολόγη. Ξέρει όμως να εκφράξει όλα τά αισθήματά του με τινεγνητικά μάλια του. Τά μάτια τού Κλάρκ έχουν ένα διαπεραστικό βλέμμα, πού φτάνει ως τά βάθη της ψυχής. Είνε άληθινά μάτια φίλου!

"Ο Κλάρκ Γκράιμλ έχει και μιά άλλη ιδιότητα. Άπλοισται τά χάδια. Δέν είνε διόλου τρυφερός. "Όποια γυνάικα όσόνό πάει μαζί στην άγκάλια του, καταλαβαίνε πού καλά ότι τής είνε άπόσιν μαζί να έλευθερωθή από τού σκληρού σφίξιμο των χεριών του. Παράλληλα έταν άνεξήγητο φόβο και νομίσει ότι από στιγμή σ'ε στιγμή θα κλάη τις αισθήσεις της. Τά φλογερά δίμος και βίαια φίλι τού Κλάρκ την συνεφέρουν γρήγορα και τότε μεβαίει από έρωτα και ζήταει μ' έρωτη τά χέλι του για τά φίληση με πάθος.

Σάς ξαναλέω λοιπόν ότι είνε πολύ επικίνδυνος. Έγώ τοίλισται περιμένα μ' άγωνία τού τέλος τού «Νικητή», γιατί κατάλαβανα ότι δέν έξακολουθούσα αυτές τις συγκλονιστικές ερωτικές σκηνές μαζί του. Δέν τόν αγαπούσα σ' άληθεια!...

***

Θέλετε τώρα να μάθετε ποιά είνε η γνώμη μου για τόν Τζών Τζών μπερτ; Ή Ο Τζών είνε ο πού ενδασίθησε κι' ο πού νευρώσε απ' όλους τους γόητες της όδούσης. Την πρώτη τή μέρα πού παίξαμε μαζί στο «Γινό» έστ άρ Μπροντοναίρ, τά θαλασσοπυρσάμε κι' οι δυο! "Ο «ερωταί» μου επαναλαμβάνει διαρκώς τού δεικάς μου και μ' έκανε δίες τις νανίσες τού τις χειρονομίες τού διαλόγου τού σε νευρικά, τόσο σπασιμωμένα. Όσο δταν μπήκε στο σέπ, δηλαδή σ'ε «εσπυρίδι» τού «εσπυρίδι» για να «εσπυρίσουμε» την πρώτη σκηνή, ήμουν τάκωτος!

Την άλλη μέρα τέλος τού «ερωταί» ήμουν φέρομα καλύτερα. "Ο Τζών είνε φέρομα τρυφερά ρομαντικός «ερωταί». Άγκάλιαει δελά, αμυρτάλα μου τόν έαυτό του και για την άπειρή τής φίλης του και δέν άνειν ποτέ άλλο παρά νά τή ρωτά διαρκώς τόν άγαπά. "Όσο για τά φίλι του, είνε κι' αυτά δελά, νευρικά, άπότομα. "Ο Τζών είνε ο ιδεώδης έρωστής για τους κρυφούς ή τούς έννοϊως «ερωταί». Σέ τέτοιους ρόλους «ερωταί» εστούντιος (ή στη ζωή τους «ερωταί») είνε μοναδικός. Τού άρέσκουν να σκοτεινές γωνίες, ή ερωτικές έξιμοιολογίες, τά τρυφερά «ερωταί» κλειστά φίλι. Μού φανίσται ότι τρέφω τρεψή, γιατί ξεχνάει τις «ερωταί» τρες φορές ότι είνε ήθοσιος, κι' ερωτευτείται πραγματικά με μιά «ερωταί» τού. Τό ίδιο συνέβη με τή «ερωταί» μου. "Όσον καιρό «ερωταί» «ερωταί» απ' άρ «ερωταί» δέν μ' άρησε μόνον ότε μιά «ερωταί» μή. Πάίρναμε μαζί τού «ερωταί»

Ο Ουίλιαμ Μπράκουελ και η Μαϊτζ Έβανς, όπως εμφανίζονται σέ μιά ταινία...

ΜΙΚΡΕΣ, ΘΑΙΒΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΓΕΡΟΒΑΡΚΑΡΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗΝΑ ΒΑΡΚΑ

(Του ΠΙΕΡ ΛΟΥΤΙ)

"Όταν ήμυνα στη Σταμπούλ, ήθελα να περάσω μιά μέρα από την παρλία τών Θεραπεϊών στην απέναντι όχθη του Βοσπόρου και έπορεύομαι να διαλέξω μιά από τις βάρκες που περιέμεναν στο ύδατο. Ήσαν όλες έτοιμες, όπως πάντα, κομψές λίγο-πολύ, αρχαία καλοχρωματισμένες, με τή δούρα βελούδινα μαξιλάρια τών άρχειτών.

Σέ κάθε μιά περιέμενε κι' ένας νέος βαρκάρης γεμάτος ύγεια και σφρίγος, με γυνίκα τή μπράτσα, έτοιμος νά πάση τή κοιλίη και νά δώση στή βάρκα του φτερά.

Μονάχι ή πιο κοντινή σέ μένα βάρκα, εκείνη της οποίας ήταν ή σειρά, φαινότανε φτωχή, φτωχότατη κοντά στις άλλες. Αδτή δέν είχε μαξιλάρια από βελούδο, αλλά κάτι μικρά στρωσίδια από κοιμάτινα τσίτα, κοινόξιλια ξεθωριασμένα. Έν τούτοις ήσαν μονογαδιασμένα, καθαρά, σφειδόν σιδερωμένα. Κι' όλη ή βάρκα ήταν φρεσκοκαλιμένη, φανοκυρμένη και λαστρίκα. Μά, έπειδή δέν ήτανε πμογοιστιμένη, φαινότανσαν όλα τή ματαλόματά της και τή σκεβήματα τών ανειδιών της έξιστορσιες την ήλια της, όπως ή ρυτίδες και τή κουρελιάρα σούγα τού βαρκάρη της έξιστορσιούν την φτώχεια του. Κι' ήταν πολύ γέρος ο βαρκάρης, ίσως πιο γέρος άπ' τή βάρκα του...

Έβλα πός ή βάρκα ατή ήταν μπροστά-μπροστά και ο' ατήν έφρετι φρεσκά με μισό. Κι' όμως, με μιά βάνασση ύπερηγνάνεια, πάτησα πάνω της, γιά νά περάσω στην πλαγινή της, μιά έντελως καινοφυία και φρεσκοπμογοιστιμένη που στή πλάγια της είχε και χροιά σείριτια.

Ο γέρο βαρκάρης παραμέρισε νά μου άρσηση θέσι, μιά έγώ, όπως λέρασα και έπαλώθηκα στή βελουδένια μαξιλάρια της άλλης βάρκας, έφορξα τή ματιά μου στή ποικιλόχρωμα εκείνη τσίτανα κομματάκια της παληάς βάρκας. Θύ τή μάλλους βέβαια, σύλλογιστσα, ή γοηιά γενναία του καλού γέρου. Θύ τάλαντε κατόπι και θά τή παλλίδισε ή ίδια, θέλοντας νά δώση ένα καλό άποσδήπτοτε έξωτεριό στην παληά βάρκα, γιά νά ήν προαλή τήν άποστροφή τών έπιβατιών.

Συγχούως όμως συνάντησα τού δλιέμα-τού γέρου, ένα βέλιμα γεμάτο σιωπήλο παρόλο και άπόγνοσι.

"Ένα αισθημα οίκτου διέτρεξε την καρδιά μου κι' όλη ή μέρα μου πέρασε μελαγχολική.

Λογάριασα, λοιπόν, νά ξαναγορίσω την άλλη μέρα και νά προτιμήσω άπ' τούς άλλους αυτόν, νά τόν συγχαρώ γιά τού άπό γούστο τών φτωχικών με καθαρών στρωσιδιών της βάρκας του και νά τόν καλοκαρδίσω.

'Αλλ' ούτε την άλλη μέρα ούτε τις ύπολοιπες μπόρασα νά τόν ξανάβρω...

Και σύλλογισμα τώρα — κι' άς φανή ίσως παράξενο — ότι άπ' όλες τις καχοθήβεις που διέπραξα στή ζωή μου, καμιά άλλη δέν μου άφρησε τόση τήν, δση ή περιφρόνησι μου στόν διουτική εκείνον γέροντα και στή ξεθωριασμένα κομρέλια της βάρκας του, που ήσαν όμως τόσο καθαρά και τόσο νοικοκυρμένα!...

όμορφος περιπατών και πηγάνιαι πάλι μαζί τή νύχτα στή εθίμα κέντρα του Χόλλυγουντ. Αδτή ή οιντροφιμά τού ήταν άπαράιτη, όπως μου έλεγε, γιαι ήθελε πάντα νά τή μέσα στην άτιμόσφαμα τού ποπ μου τού! 'Όμολογήστε λοιπόν ότι είνε μιά πολύ άλλόδατη ιδιουρπία!...

***

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερ, τέλος, είνε ο πιο διασκεδαστικός άπ' όλους. Δέν ύπάρχει πιο εθίμος, πιο τρελλάς Δόν Ζουάν άπό τόν 'Μπόμπτ, όπως τόν λένε όλοι οι εστέρες. Έπαίξα μαζί τού στούς 'Θαυραλέους 'Ερωτες», δίχως νά καταλάβω καμιά κοφρασι άπό τή δουλειά τού σκοντινού. Ο 'Μπόμπτ έφει νά διασκεδάση τή «φιλή» νά την κινή νά γελιά με τ' άστεια του και νά της φαιναία εύνοχάτος όσο κανείς άλλος άπό τούς γόητες της δόνης. Την πρώτη φορά που με πήρε στην άγκαλιά του, δέν μορσοίσα νά κρατήση τή γέλια του. Ο 'Μπόμπτ παίζε διαρκώς με τις γυναικες και με τόν έρωτα. Τά φίλια του είνε τρελλά, διαστικά, έπιπλοια, και τή χάδια του, περιάματα μάλλον παρά τρυφερότητες. Έχει όστόσο κι' αυτός τις ιδιουρπιες του. Η πιο παράξενη άπ' όλες είνε ή μανία του νά σάς παίρνει κοντά με τή φωτογραφική μηχανή του στις πιο έξωφρενικές θέσεις, όπως τή ώρα που χασιμουρσιέτε, τή στιγμή που έχετε κλειστά τή μάτια σας, όταν έχετε σοφφωμένα τή φροδια σας, τέλος στις πιο κομωικές στάσεις, που σάς κάνουν νά θημόνετε ή νά ξεκαρδιέζεστε στή γέλια, όταν σάς δείχνει άξφανα αυτές τις έκνεκνικές φωτογραφίες. Παρ' όλα αυτά, τίποτα δέν μου είνε πιο ευχάριστο άπό τού εγούσιμα ενός φίλι με τόν Ρόμπερτ Μοντγκόμερ, τόν πιο έξυπνο, τόν πιο πνευματώδη και τόν πιο κμορλόδο άπ' όλους τούς Δόν Ζουάν του Χόλλυγουντ.

MAITZ EBANS

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΦΑΓΑΣ

Κάρλο Ριγκουλό, ο άκατάβλητος. "Όπου τέν φεβούται κι' αότς ή άρρωστιες. Άγώνες πολυφαγίας. Τί κατέβασε στή στομαχι του σε δυό γευμάτα. Καταπληκτικό ρεκέρ. Πώς κατέτρεψε τέν 'Όλλανδό αντίπαλό του κτλ. κτλ.

Στό Παρίσι οι άθληται και οι φίλαθλοι ήτοδύτησαν τελευταία, έν χορδαίς και τυμάνος τόν Κάρολο Ριγκουλό, που είνε ο δυνατώτερος άνθρώπος τού κόσμου. Κατέγει δηλαδή τού παγκόσιο ρεκέρ στην άρση βαρών, είνε μιά εγγαλλική δόξας. Ο Ριγκουλό γράφει άπό μια περιουδία τού στην Γερμανία, στή Κοπεγχάγη, στή Στοκχόλμη, στή Βιαν-κελόνη, τού 'Όραν και τήν 'Αλεξάνδρεια, όπου χιλιάδες θεαταί τόν ύποθέσαν.

Ο Κάρολος Ριγκουλό όμως δέν έχει μόνο τού ρεκέρ τής δυναμειως, αλλά και τής άνοχής τού όργανισού στις άρρωστιες, άόμα δέν και στην πολυφαγία.

Πρό όλγων ημών, εθισκόμενος στό Χερσούρα, ένα θράδι με τήν παρίστασι, έπασε ξαφνικά άρρωστος στό χρεβάτι άπό εγκεφαλοιστία μηνιγγίτιδα. Μετά δέκα μέρες όμως θρωκότανε στή πόλ. Μετά είκοσιέσπερες άφες ξανάεσε πάλιν άρρωστος από παρτίφρα. Μά έγινε και πάλιν καλά. 'Αλλά ή αλλεπάλληλες αυτές άρρωστιες τόν αδανάσαν πολύ και έφασε 26 όλόκληρα κιλά άπό τού βαρος του. Γέρος όμως όργανισμός, όπως είνε, άνέρρωσε ταχέστατα. Ξαναήγε πάλι τού βάρος του, κερδίζοντας 700 γραμμάρια κάθε μέρα, δηλαδή τριακόσια δράμα περιπου. Τώρα ο Ριγκουλό ζυγίζει 120 κιλά περιπου, δηλαδή 95 άκάδες πάνω-κάτω. Παρ' όλα δέ τού βάρος του είνε έξαιρετικά εύνιγος.

"Όσο γιά τήν πολυφαγία του, διηγείται ο ίδιος πως κατέτρεψε δυό φεβερους αντίπαλους του.

Ακούστε και φριξάτε:

— "Όταν ήμουν στή Κάθη, λέει ο Ριγκουλό, μου έπίστησαν έναν 'Όλλανδό γίγαντα που έζήγυσε 150 περιπου κιλά (117 άκάδες!) και που είχε φημη μεγάλου φαγά, τρομερού Γαργαντοία. Ο 'Όλλανδός αυτός μ' έπροκάλεσε σέ μονομαχία πολυφαγίας, έτοιχηματίσαμε άφες-άφες και ο άγων διεξήχθη με τού έξης μενού: Πέντε ντουζίνες σαλιγκάρια, ένα κιλό και 800 γραμμάρια (1 όκά και 250 δράμα) άλογοσι κρέας, μιά κόττα ψητή όλόκληρη, τυρί και 20 μπαγιάνες! Ρίχτσα άγριος στή φαγι και ένιερσα. Ο 'Αντιπαλός μου μ' έπροκάλεσε τότε νά επαναλάβωμε τή μονομαχία με 'Όλλανδικά φαγητά και τήν άλλη μέρα ξανακαθήσαμε στή τραπέζι, μπροστά σ' ένα κιλό (312 112 δράμα) λαοδι (χοιρινό πάχος) με όμελέττα άπό 24 αυγά ο καθένας. Κατόπι μής έσέβησαν άπό μιά όλόκληρη κόττα ψητή, ύπερα άπό ένα κομμάτι Σαμπουριάν, μετά τυρί και φρούτα και στή τέλος καφέ με κρέμα.

»Ο αντίπαλός μου όμως παρατήρησε άπό τόν άγωνά μου μετά τού σεβείσμου της κόττας, γιαι βαρυστομάσιας. 'Εγώ, αντίθετος, έφαγα... ήσοικώς τή ύπόλοιπα φαγητά τού μενού, τού μπιρέκι Σαμπουριάν δηλαδή, τού τυρί, τή φρούτα, έπα και τόν καφέ με κρέμα και στή τέλος έφαγα — εκτός προγομάτιας — 72 σαφθέλλες τού κοιτιού!»

Αυτός είνε ο φεβερός και τρομερός Κάρολος Ριγκουλό. Ουά και άλλομωμο λοιπόν σ' έκείνον που θά τόν καλέση νά τού κάμη τού τραπέζι!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΗΣ ΔΕΚΑΝΕΥΣ

Ο λόδοος Κίτσεπερ διηγόταν συχνά μιά νύκτια ιστορία με ήρωα κάποιον δεκανέα που ύπηρτεσε στή Νότιο 'Αφρική.

Ο δεκανέας αυτός ήταν γνωστός σ' όλους τούς συναδέλφους του ως μοιρολάτρης στόν ύπερτατο βαθμό. Ένα θράδι λοιπόν που έφορέαίτο νά βγη περιπολία έξω άπό τού τρωάκιο, τόν εβαν νά χώνη ένα περιστρόφο στην τσίπη του. Ένας άλλος δεκανέας, ο όποιος πάντοτε τού έπιανε στή μύτη, όταν μιλούσαν γιά ζήτηματα τήνης, θέλησε νά τόν πειράξη και τόν έρώτησε:

- Τί; Παίρνει περιστρόφο μαζί σου, συναδέλφε;
- Εί! στή εκνητή» πάω... άπάντησε άτάραχος, έκείνος.
- Μά έσύ δέν μάς έλεγες ότι έμα έρθε ή ώρα σου νά πεθάνης, τίποτα δέν θά μορσοή νά σε σώση; Τί τού παίρνεις λοιπόν μαζί σου τού περιστρόφο;...

—Νά σοφ πώ, άπάντησε λονηρά ο μοιρολάτρης δεκανέας. Σέφηρι τή γρομσούζου πράγμα θάταν νά συναντήσω κανένα παλληκαρά μάφο, που τζχει ή μοίρα του γρομμένο νά σκοτώθη εκείνη τήν ώρα άπό σφαίρα και νά μήν... έχθ περιστρόφο νά τού ρεθω!...